

Länsstyrelsen
GOTLANDS LÄN

Bevarandeplan för Natura 2000-området

SE0340010 Näsrevet

Natura 2000

Natura 2000 är ett ekologiskt nätverk av värdefulla naturområden inom EU. Utpekande av Natura 2000-områden bygger på krav som finns i EU:s fågeldirektiv och art- och habitatdirektiv. Syftet är att hejda utrotning av vilda djur och växter och att hindra att deras livsmiljöer förstörs. Alla medlemsländer ska peka ut områden dels för fåglar som anges i EU:s fågeldirektiv, dels för naturtyper och arter som anges i art- och habitatdirektivet. Genom utpekandet åtar sig länderna att de utpekade värdena i områdena ska bevaras långsiktigt. Natura 2000-nätverket är en av hörnstenarna i EU:s arbete för att bevara biologisk mångfald. I fågeldirektivet och habitatdirektivet listas 170 naturtyper och sammanlagt cirka 900 växt- och djurarter som särskilt värdefulla. 90 av naturtyperna och drygt 100 av djur- och växtarterna i habitatdirektivets bilaga 1 och 2 finns i Sverige. Därtill häckar regelbundet cirka 60 av fågeldirektivets fåglar i vårt land.

Bevarandeplaner

För varje Natura 2000-område ska Länsstyrelsen ta fram en beskrivning. Detta ska göras i särskilda bevarandeplaner eller i en skötselplan om området även är naturreservat. I planen ska det finnas en beskrivning av området med bevarandesyfte, bevarandemål och beskrivningar av de naturtyper och arter som ska bevaras och bidra till gynnsam bevarandestatus. Hot mot Natura 2000-områdets arter och naturtyper, och behov av bevarandeåtgärder, t ex skydd eller skötsel, ska beskrivas. Informationen ska underlätta förvaltningen av området och tillståndsprövningar enligt miljöbalken.

Bevarandeplanen ska fastställas av Länsstyrelsen, som även är ytterst ansvarig för att målsättningen med området uppfylls. Bevarandeplanen ska revideras när ny kunskap tillkommer eller när förutsättningar för området ändras. Den ska tas fram och hållas aktuell i dialog med berörda intressenter, och det är värdefullt om den som har ny information kontaktar Länsstyrelsen. Bevarandeplanen är inte ett juridiskt bindande dokument. För formell reglering av skydd eller skötsel kan andra beslut behövas, t ex skyddsbeslut för naturreservat. Föreskrifter enligt eventuella skyddsbeslut gäller parallellt med den tillståndsplikt som gäller inom Natura 2000.

I bevarandeplanen redovisas gränser, naturtyper och arter enligt bästa tillgängliga kunskap. I de fall där ny kunskap har tillkommit, har Länsstyrelsen för avsikt att föreslå dessa ändringar till regeringen när nästa tillfälle ges.

Vid förvaltning och tillståndsprövning utgår man från i verkligheten förekommande naturtyper, varför det är nödvändigt att bevarandeplanen redovisar dessa, även om de inte har hunnit beslutas av regeringen.

Tillståndsplikt och samråd

För att inte skada naturvärden krävs tillstånd för verksamheter eller åtgärder som på ett betydande sätt kan påverka miljön i ett Natura 2000-område. Det kan även gälla åtgärder utanför Natura 2000-området, om de kan påverka miljön i området. Detta regleras i miljöbalken (7 kap. 27-29§§). Då det kan vara svårt att avgöra vilka åtgärder som på ett betydande sätt kan påverka naturvärden behöver man samråda med Länsstyrelsen före genomförandet.

Vid skogsbruksåtgärder hålls samråd med Skogsstyrelsen.

Mer information finns hos Länsstyrelsen, läs på webben eller kontakta en handläggare.

Begreppsförklaringar Natura 2000

SPA - Område som genom regeringsbeslut klassificerats som särskilt skyddsområde i enlighet med EU:s fågeldirektiv (2009/147/EEG).

pSCI - Område som är föreslaget av regeringen, men ännu ej antaget av EU-kommissionen.

SCI - Område som, i den biogeografiska regionen eller de biogeografiska regionerna det tillhör, väsentligt bidrar till att bibehålla eller återställa en gynnsam bevarandestatus hos någon av livsmiljöerna i bilaga 1 i art- och habitatdirektivet eller någon av arterna i bilaga 2 i samma direktiv. Områden som kan bidra till att nätverket Natura 2000 blir sammanhängande och som väsentligt bidrar till bibehållandet av den biologiska mångfalden inom den biogeografiska regionen eller de biogeografiska regioner (kontinental, boreal, alpin, marin östersjön och marin atlantisk) som avses.

SAC – Område av gemenskapsintresse (SCI) som av regeringen med stöd av MB (Miljöbalken) 7 kap. 28 § förklarats som särskilt bevarandeområde.

Gynnsamt bevarandetillstånd

En arts bevarandestatus anses gynnsam när:

- populationsutvecklingen visar att arten på lång sikt kommer att förbli en del av sin livsmiljö
- dess naturliga utbredningsområde inte minskar och sannolikt inte heller kommer att minska
- tillräckligt mycket livsmiljö finns för att arten ska bibehållas på lång sikt.

En naturtyps bevarandestatus anses gynnsam när:

- dess naturliga utbredningsområde och de ytor den täcker är stabila eller ökande
- de strukturer och funktioner som krävs för att livsmiljön ska bibehållas finns kvar under överskådlig framtid
- bevarandestatusen hos dess typiska arter är gynnsam.

Bevarandeplan för Natura 2000-området SE0340010 Näsrevet

Kommun: Gotland

Områdets totala areal: 95 ha

Bevarandeplanen uppdaterad av Länsstyrelsen: 2018-12-01

Bevarandeplanen fastställd av Länsstyrelsen: 2018-12-20

Markägarförhållanden: Privata

Regeringsbeslut, historik:

SPA: 1996-03-01, regeringsbeslut M96/867/4, pSCI: 2004-04-01, SCI: 2005-01-01,

SAC: 2011-03-01, regeringsbeslut M2010/4648/Nm

Naturtyper och arter som ska bevaras i området:

Naturtyper och arter enligt art- och habitatdirektivet samt fågeldirektivet:

1170 - Rev

1220 - Sten- och grusvallar

1310 - Glasörtstränder

1630 - Strandängar vid Östersjön

6210 - Kalkgräsmarker

1364 - Gråsäl, *Halichoerus grypus*

A132 - Skärfläcka, *Recurvirostra avosetta*

A190 - Skrântärna, *Sterna caspia*

A194 - Silvertärna, *Sterna paradisaea*

Övriga arter som utgjort grund för utpekandet:

A391 - Storskarv, *Phalacrocorax carbo sinensis*

Bevarandesyfte

Det överordnade bevarandesyftet för Natura 2000-nätverket är att bidra till bevarandet
av

biologisk mångfald genom att bibehålla eller återskapa gynnsam bevarandestatus för de naturtyper och arter som omfattas av EUs fågeldirektiv eller art- och habitatdirektiv. För det enskilda Natura 2000-området är det överordnade syftet att bevara eller återställa ett gynnsamt tillstånd för de naturtyper eller arter som utgjort grund för utpekandet av området.

---Prioriterade bevarandevärden---

Inom Natura 2000-området Ölbäck är de prioriterade bevarandevärdena områdets; Rev (1170), Sten- och grusvallar (1220), Glasörtstränder (1310), Strandängar vid Östersjön (1630) samt Kalkgräsmarker (6210). Det är också prioriterat att bevara områdets förekomster av arterna; Gråsäl (1364), Skärfläcka (A132), Skräntärna (A190), Silvertärna (A194) samt Storskarv (A391).

---Motivering---

Området hyser ett otroligt rikt fågelliv med ett stort antal arter av häckande fåglar, men också många rastande på grund av dess utmärkta läge. Kring revet håller också flera hundra individer av gråsäl till, varför området utgör en mycket viktig plats även för dessa.

---Prioriterade åtgärder---

Det är av största vikt att den traditionella hävden med årligt bete upprätthålls för en gynnsam bevarandestatus av området. Hävden är inte bara viktig för de olika naturtyperna utan också för områdets fågelarter. Vid ogynnsam täckningsgrad av igenväxningsvegetation röjs detta bort, i första hand manuellt.

Beskrivning av området

Näsrevet är beläget på södra Gotlands västkust utanför Näsudden. Området består av Näsuddens sydvästspets samt öarna Storgrunn, Lillgrunn, Flisen, Auren och Näsrevet med omgivande vattenområde.

Näsrevet är fågelskyddsområde, främst utpekat för att skydda rastande och häckande grågäss. Området har också länge varit känt som ett tillhåll för gråsäl, och hyser en koloni på flera hundra individer (2018). Inom området råder tillträdesförbud mellan den 15 mars och 30 juni. På Storgrunn häckar bland annat skärfläcka och silvertärna.

På Storgrunn finns stora arealer med strandängar som sträcker sig över större delarna av halvön. Här växer bland annat gåsört och strandmalört. Insprängt i strandängarna finns kalkgräsmark med växter som gulmåra, käringtand, hundtunga, olika arter av gräs, oxel och nypon. På den östra delen av Storgrunn återfinns en stor glasörtsstrand som hyser otroligt mycket glasört och som vattenfylles vid kraftig nederbörd. Kring denna strand växer både havssäv och vass med rikast förekomst på den östra sidan. Längs hela Storgrunns strand finns vallar av grus och sten som ständigt omformas av vågor och vind. På vallarna växer skräppor, tistlar, vejde, strandråg, sodaört, revfingerört, saltarv och renfana. Träd och buskar som finns i området är sparsamt förekommande och utgörs av oxel, hagtorn, nypon, en och slån. Vildkanin förekommer på den södra delen av näsudden samt på Storgrunn. Området betas årligen av ett tiotal gutefår.

Ute på näsrevet med tillhörande öar Flisen och Auren, utgörs naturen av grusvallar med viss strandängsvegetation. Här häckar merparten av alla fåglar som finns i området. Här håller också flera hundra gråsäl till. Gråsälpopulationen har ökat kraftigt från att i början av 2000-talet ha varit några tiotal till att år 2018 förekomma i flera hundratal. Revet utgör en viktig rastplats för många fåglar under flytt. På den yttersta reveln av området häckade år 2018 knölsvan, ejder, silltrut, gråtrut, havstrut, skräntärna, fisk- och silvertärna, strandskata samt skärfläcka. Under hösten passerar tusentals fåglar ön och udden och många av dessa rastar i träd och liknande innan de drar vidare på sin långa färd söderut. Storgrunn och övriga öar utanför udden utgör viktiga ruggningslokaler för främst grågäss under högsommaren och är en av de viktigaste lokalerna i

Östersjön.

Omkring 150 fågelarter har rapporterats i området.

På Näsudden står ett 50-tal vindkraftverk. Omkring två kilometer sydsydväst om Näsrevet, vid Bockstigen, ligger fem vindkraftverk ute till havs. Vindkraftverken tycks inte ha stört gråsälarna mer än under själva anläggningsarbetet. Huruvida de påverkar fågellivet och fladdermöss har det gjorts studier på. Resultaten av en studie visar att vindkraft är ett större problem för fladdermöss än för fåglar. Fler fladdermöss dödas samt att dödligheten ofta sker hos vissa få arter som då påverkas kraftigt. Populationsstorlekarna för både fladdermöss och fåglar kan påverkas negativt i flera led då en ökad dödlighet kan leda till att en population inte kan återhämta sig på grund av för låg reproduktionspotential. Årligen dör mellan fem och tio fåglar per vindkraftverk. Antalet döda fåglar per kraftverk beror mycket på verkets läge där vissa dödar många fler fåglar och andra färre. Dödligheten av fåglar är dock väldigt hög på Näsudden där både antalet fåglar och vindkraftverk är hög. Här är dödligheten klart högre än medeltalet och en av förklaringarna kan vara vindkraftverkens placering i anslutning till våta miljöer, som har visat sig ha högre risk för en hög dödlighet av fåglar. Nya, effektivare verk kan dock minska dödligheten. Denna effekt har inte undersökts för fladdermöss.

Vissa hotade arter och naturtyper har valts ut av ArtDatabanken för att ge förslag på åtgärder som på sikt öka populationsstorlek eller habitat. För sådana arter och naturtyper finns speciella åtgärdsprogram som skraddarsys för varje enskilt objekt. Dessa kallas Åtgärdsprogram för hotade arter och förkortas ÅGP. Åtgärdsprogram förekommer både inom och utanför redan skyddad natur, som exempelvis Naturreservat eller Natura 2000-områden eller saknar fridlysning. I vissa fall utgör Natura 2000-områden ett viktigt verktyg i arbetet.

Inom området Näsrevet återfinns följande arter med speciella åtgärdsprogram:

Fåglar: Skräntärna (*Hydroprogne caspia*).

Vad kan påverka negativt

---Ingrepp---

I området får inte förekomma fysiska ingrepp som kan komma att förändra livsmiljöer eller processer, till exempel vågpåverkan eller sedimentomflyttningar, som har betydelse för habitatens värden. Täkt av berg, block, sten, sand eller lera får ej ske, ej heller muddring, tippning eller dumpning. Uppförande och drift av konstruktioner kan utgöra ett hot i de marina delarna av området.

---Övergödning---

Det förekommer idag ett stort utsläpp av orenade toalettavlopp från en rad länder runt Östersjön. Östersjön påverkas också av näringsläckage från skogs- och jordbruksmark från i stort sett hela Östersjöns avrinningsområde. Övergödningen hotar att påtagligt förändra ekosystemen i Östersjön. Ökad sedimentation och algblomningar med ökad förekomst av cyanobakterier är konsekvenser som orsakas av klimatförändringar med en förhöjd normal temperatur i haven. För att ekosystemet vid Näsrevet ska ha en optimal funktion är det av stor vikt att Östersjön åteår sin naturliga näringsnivå.

---Invasiva och främmande arter---

Ett flertal främmande arter har avsiktligt eller oavsiktligt förts in till Östersjön. Främmande arter kan medföra påtaglig skada på existerande ekosystem, främst genom att bofasta arter kan försvinna när mer konkurrenskraftiga arter tar över. Utvecklingen är mycket svår att hejda, framför allt när det gäller den oavsiktliga införsel av arter som sker i till exempel fartygens

barlastvatten. Det är också mycket svårt att förutse vilka effekter på ekosystemen introduktion av nya arter kan få.

---Störning från farled, oljeutsläpp---

Eftersom sjöfartstrafiken i Östersjön är mycket omfattande finns det en stor risk att Näsrevet blir förorenat av båtar som släpper ut förorenande ämnen. Trafiken med stora oljetankers kommer att öka kraftigt i takt med att Ryssland skeppar ut alltmer olja från sina Östersjöhamnar. Risken för stora oljeutsläpp utgör det största hotet mot den biologiska mångfalden i Östersjön. Hotet ökar ständigt mot bakgrund av den ökande trafiken och att minst 40 % av de fartyg som trafikerar Östersjön har en bristande säkerhet. Svall som orsakas av fartyg kan påverka zoneringsen negativt.

Rengöring av fartygstankar och maskineri är inte tillåtet enligt svensk lag, men sker ändå relativt ofta i Östersjön. Utsläppen kan även innehålla lösningsmedel och andra giftiga ämnen som hotar den biologiska mångfalden.

Om ett oljeutsläpp inträffar vintertid vid Näsrevet är risken stor att detta medför att hundratusentals övervintrande fåglar dödas. Oljeutsläpp under våren och försommaren kan kraftigt störa reproduktionen hos en rad häckande fåglar i området. Om oljan sjunker finns även risk att bottenhabitaten och havs- och bottenlevande organismer allvarligt skadas.

Störningar i annan form på grund av antropogenisk aktivitet kan utgöra ett hot mot områdets sälkoloni. Då främst under uppväxtperioden som infaller under vårvintern i februari till mars.

---Miljögifter---

Miljögifter är ett samlingsnamn på många typer av ämnen som är skadliga för biologiskt liv. En av de mest kända grupperna är organiska miljögifter, där DDT, PCB, bromerade flamskyddsmedel och dioxiner ingår. Dessa ämnen är konstgjort framställda och har periodvis haft en stor användning. De är stabila och fettlösliga och anrikas generellt i näringskedjan. Ämnena liknar hormoner och påverkar därför kraftigt även i låga halter. De djur som befinner sig högst upp i näringskedjan, som säl, havsörn och fisk, påverkas mest av miljögifter.

Tungmetaller är en grupp av grundämnen som finns naturligt i miljön, men som kan förekomma i onaturligt höga nivåer eftersom människan har försatt dem i cirkulation. Kvicksilver i utsäde, bly i bensin, koppar i båtbottnfärger och kadmium i batterier är exempel på tungmetaller som har eller har haft stor påverkan på havsmiljön.

Trots att PCB, DDT och andra miljögifter har minskat kraftigt under 1980- och 90-talen utgör samhällets massiva kemikalieanvändning fortfarande ett hot mot Östersjöns miljö. Det lyckade arbetet med att minska PCB och DDT visar att det är möjligt att häva en dålig miljösituation, men istället för att vänta på att nya miljökatastrofer ska inträffa måste användningen av kemikalier i samhället saneras och utsläppen av naturfrämmande ämnen minskas radikalt, allra helst helt upphöra. Politiska beslut och processutveckling i industrin spelar en avgörande roll för att en sådan förändring ska komma till stånd.

Många av de farliga miljögifterna är fettlösliga ämnen. När de hamnar i havet löser de sig inte i vattnet - istället söker de sig till fett och partiklar i miljön. Detta fett kan finnas i vattenandande organismer såsom plankton och fisk. De tar upp de fettlösliga miljögifterna genom andning och direktkontakt med vattnet - miljögifterna bioackumuleras. Fettlösliga ämnen kan också häfta vid icke levande partiklar. Dessa partiklar sjunker antingen till botten eller blir uppåtna. De vidaretransporteras därmed högre upp i födokedjan och miljögiftet koncentreras ytterligare - det biomagnificeras.

Hos fiskkonsumerande däggdjur och fåglar kan gifterna byggas upp i höga koncentrationer. De luftandande djuren drabbas hårdare än rovfisk som andas med gälar och därmed av kemiska

jämviktskäl aldrig får så höga halter som exempelvis säl, havsörn och människa.

---Vindkraftverk---

Studier har visat att vindkraftverk utgör ett hot mot områdets fågel- och fladdermusfauna. Hotet är som störst mot fladdermössen, då de dör, samt att vissa artgrupper av fladdermöss drabbas hårdare än andra. På Näsudden dör fler fåglar per vindkraftverk än medeltalet i landet. Uppförandet av nya vindkraftverk kan eventuellt ha en tillfällig störande effekt på gråsäl i området.

---Nedskräpning---

Sjöfåglar och marina däggdjur kan fastna i rep och övergivna fiskeredskap och drunkna. Djur som äter skräp istället för mat hindras i sin tillväxt och/eller förgiftas och kan svälta ihjäl.

Marint skräp, framförallt plast som bryts ned till mikroskopiska partiklar som tas upp i näringskedjan av bland annat filtrerande organismer som musslor, är ett hot mot den marina miljö. Partiklarna har visat att påverka organismer längst ner i näringskedjan på olika sätt, t.ex. en organisms förmåga att växa, reproducera sig och överleva.

---Fiske---

Ett för stort uttag av fisk påverkar artsammansättningen och kan orsaka förödande kaskadeffekter neråt i födokedjan. Fiskeredskap som orsakar bifångst eller skadar botten är ett hot mot den biologiska mångfalden av däggdjur, fåglar, fisk och bottenlevande djur.

---Habitatförlust---

Brist på lämpliga habitat i området kan göra att säkolonin flyttar till andra områden. Tillgången på lämpliga habitat är som viktigast under perioden maj-juni då sälarna söker sig till skär och små öar för att genomgå pälsömsning.

Bevarandeåtgärder

Förutom vad som i övrigt gäller enligt miljöbalken och annan miljölagstiftning krävs tillstånd för att bedriva verksamheter eller vidta åtgärder som på ett betydande sätt kan påverka miljön i ett Natura 2000-område. Tillstånd krävs inte för verksamheter och åtgärder som direkt hänger samman med eller är nödvändiga för naturvårdsinriktade ändamål som skötsel och förvaltning av det berörda området (7 kap. 28 a § miljöbalken).

-Området är Djurskyddsområde för både fågel och gråsäl.

-Området ligger inom Riksintresse för Naturvård.

---Bete---

Området har historiskt betats, varför det är av största vikt att Näsrevet även i fortsättningen betas, och då fördelaktigen med får. De gäss som årligen besöker området utgör också en viktig del i hävden genom sitt bete. För att gässen ska kunna beta stränderna krävs bete med får innan så att längden på gräset blir smaklig för gässen. Betet är en viktig del i hävden för att uppnå en gynnsam bevarandestatus i området.

Uppföljning av naturtyper och arter

Länsstyrelsen ansvarar för att uppföljning av bevarandemål genomförs. Uppföljningen ska ske enligt de manualer för skyddade områden som har tagits fram av Naturvårdsverket. Mätbara mål, så kallade målindikatorer, ska registreras i databasen SkötselDOS. Dessa målindikatorer följs sedan upp. Målsättningen är att kunna se om de bevarandemål som satts upp i bevarandeplaner och skötselplaner uppfylls, att skötseln fungerar och att Natura 2000 - naturtyperna och arterna har gynnsamt tillstånd.

Naturtyper och arter enligt art- och habitatdirektivet samt fågeldirektivet:**1170 - Rev**

Areal: 9,7 ha. Arealen fastställd i regeringsbeslut

Ny Areal: 63,2 ha. Ny Areal, ännu ej fastställd i regeringsbeslut

Beskrivning

Näsrevet är ett grundområde utanför Burgsviken och delar av grundet når ovanför vattnet, vilket inte inkluderas inom naturtypen rev (1170). Området är mycket rikt på sjöfågel och gråsäl, och de grundaste delarna utgörs till stor del av kalkstenshällar och block som utsätts för kraftig vågexponering. På grund av detta är stora ytor av revet nästan renspolade ner till två meters djup. Ettåriga grön- och brunalger med arter som grönslick och trådslick samt sudare är vanliga i de grunda exponerade partierna och blåmusslor finns på platser där de funnit fäste. Området är rikt på sjöfåglar som livnär sig på organismerna som lever och växer på revet.

Generell beskrivning

Naturtypen Rev består av geologiska bildningar av hårt substrat förekommande på hård- eller mjukbotten. Rev definieras som formationer topografiskt väl avskilda från omgivande botten, där avgränsningen mot terrestra habitat går vid medelvattenståndet. Rev kan även utgöras av organismer som blåmusslor om täckningsgraden överstiger 10%, och klassas då som ett biogent rev (1171). Revmiljön karaktäriseras ofta av en zonerings av bentiska samhällen av alger och djurarter, som påverkas naturligt av vågexponering. Naturtypen Rev (1170) gör det möjligt för blåmusslor och makrofyter som blåstång att kolonisera på de hårda strukturerna, arter som ökar den biologiska mångfalden då de förser många arter med föda och refug. Naturtypen anses som sårbar enligt Konventionen om skydd av Östersjöområdets marina miljö (HELCOM).

Bevarandemål

Arealen av Rev (1170) ska vara minst 63,2 hektar.

Naturtypen ska ha en naturlig artsammansättning där vågexponering är den avgörande faktorn. Revet ska fortsätta att vara ett område där gråsäl och sjöfåglar gynnas. Vattenkvaliteten är god och den antropogena belastningen i form av utsläpp och läckage av övergödande näringsämnen, olja och kemikalier är försumbar. Likaså är belastningen i form av fysiska skador på grund av antropogenisk aktivitet begränsad, till exempel bebyggelser och bryggor. Vattnet är klart utan stor förekomst av partiklar, vilket resulterar i att makroalger och filtrerande djurarter gynnas. Främmande arter inverkar inte negativt på artsammansättningen eller variationen av arter genom ändrade konkurrensförhållanden eller smittspridning. Det får inte ske en påtaglig minskning av populationerna hos de typiska arterna i naturtypen.

Bevarandetillstånd

Gynnsamt.

1220 - Sten- och grusvallar

Areal: 3,1 ha. Arealen fastställd i regeringsbeslut

Ny Areal: 12,68 ha. Ny Areal, ännu ej fastställd i regeringsbeslut

Beskrivning

Sten- och grusvallar finns längs hela Storgrunns strand, längs Lillgrunn och Bodudd. Den struktur som kallas Näsrevet och ligger ute i vattnet består av grusvallar. Det gör även intilliggande ö, Flisen. En stor areal av kusten längs Natura 2000-området Näsrevet utgörs av sten- och grusvallar.

Generell beskrivning av naturtypen

Sten och grusvallar förekommer i boreal och kontinental biogeografisk region. De inkluderar även fossila vallar, och förekommer alltid i direkt anslutning till stranden. Vallarna utvecklas genom att småsten avsätts vid gränsen för högvattenståndet, mer permanenta vallar uppstår när sten och grus kastas längre upp på land av stormvågor. Med tiden kan flera vallar staplas mot varandra och skapar vidsträckta markstrukturer.

Vilka förhållanden som råder för arters etablering i vallarna varierar beroende på stabilitet, mängden finfördelat material som ackumulerats mellan småstenarna, lokalt klimatförhållande, bredden på strandremsan mellan vallen och havet, och om och hur lokalen tidigare har nyttjats. Naturtypen är vanligen ohävdad. Vegetationens utformning varierar beroende på hur exponerad stranden är för vind och vågor, och på successionsstadium. I äldre delar kan antingen en gräs-, ljung- och risvegetation, eller en vegetation dominerad av mossor och lavar, utvecklas. Närmast stranden är florans anpassad till saltstress, starka vindar och stark sol. Floran kan också variera mellan vallarna och lägre partier mellan dem vilket resulterar i zoner av bevuxna partier och nakna gruspartier. Karaktäristisk vegetation på strandvallarna på Gotland inkluderar strandvial, tulkört, en, strandkål, saltarv, strandråg, gulmåra och tall.

Bevarandemål

Arealen av Sten- och grusvallar (1220) ska vara minst 12,68 hektar.

Vallformationerna är bestående och förutsättningar finns för naturlig och fortsatt avsättning av nytt vallmaterial. Vattenkvaliteten i området är god, och den antropogena belastningen i form av utsläpp och läckage av övergödande näringsämnen, olja och kemikalier försumbar. Pålagring av ruttnande alger är liten. Vallarna har en tydlig zonerings av olika vegetationstyper och en för naturtypen naturlig artsammansättning förekommer med frånvaro av arter som blivit klassade som invasiva. Typiska arter och karaktärsarter förekommer rikligt och visar inga tecken på bestående populationsnedgångar.

Bevarandetillstånd

Gynnsamt.

1310 - Glasörtstränder

Areal: 0,28 ha. Arealen fastställd i regeringsbeslut

Ny Areal: 0,85 ha. Ny Areal, ännu ej fastställd i regeringsbeslut

Beskrivning

I området Näsrevet förekommer glasörtsstränder på halvön Storgrunn. Arealen är förhållandevis stor för naturtypen. Sänkan fylls tillfälligt med vatten från nederbörd samt översvämmas av havsvatten.

Generell beskrivning

Glasörtsstränder består av ler- och sandsediment som periodvis översvämmas av havsvatten. De är huvudsakligen koloniserade av glasört, men även andra annueller eller gräs förekommer. Saltrika fläckar, s.k. skonor eller saltbrännor kan förekomma. Typen kan finnas som inslag i Salta strandängar (1330) eller Havsstrandängar av Östersjötyp (1630). Gränsen mot havet går vid medelvattenståndet. Naturtypen är ofta välhävdad, där kontinuerlig hävd av omgivande mark (ofta strandängar) är en viktig förutsättning för att naturtypen ska uppnå gynnsam bevarandestatus.

Bevarandemål

Arealen Glasörtstränder (1310) ska vara minst 0,85 hektar.

Stranden har en naturlig hydrologi och möjlighet till översvämning finns. Vattenkvaliteten i området är god, och den antropogena belastningen i form av utsläpp och läckage av övergödande näringsämnen, olja och kemikalier försumbar. Området liksom omgivande strandängar hävdas årligen genom bete. En för naturtypen naturlig artsammansättning förekommer med frånvaro av arter som blivit klassade som invasiva. Typiska arter och karaktärsarter förekommer rikligt och visar inga tecken på bestående populationsnedgångar.

Bevarandetillstånd

Gynnsamt. Har ökat i areal sedan tidigare kartering.

1630 - Strandängar vid Östersjön

Areal: 3,8 ha. Arealen fastställd i regeringsbeslut

Ny Areal: 3,13 ha. Ny Areal, ännu ej fastställd i regeringsbeslut

Beskrivning

Större delen av halvön Storgrunn består av strandängar som sträcker sig tvärs över ön och omringar glasörtsstranden. Merparten av strandängarna har gynnsam bevarandestatus, men den västra delen av naturtypen börjar växa igen och få förändrad artsammansättning, varför denna del inte anses som gynnsam.

Generell beskrivning av naturtypen

Merparten av strandängarna är eller har varit påverkade av slätter och/eller betesdrift. Flora och fauna varierar beroende på bland annat underlag och hävdhistorik, och är oftast präglade av antingen pågående traditionell hävd eller tidigare hävd. Arter som indikerar hävdkontinuitet ska finnas. Naturtypen är i allmänhet helt öppen, men enstaka träd och buskar kan förekomma. I södra Östersjön är strandkämpar en viktig indikatorart på en välhävdad miljö.

Strandhabitatet avgränsas mot havet vid medelvattenståndet. Vegetationen påverkas av naturliga faktorer som till exempel landhöjning, vatten-ståndsväxlingar och isskrap och är mer eller mindre tydligt zonerad. Saltrika fläckar (saltbrännor) förekommer i naturtypen, särskilt i södra delen av Östersjön där salthalten är högre. De hävdade strandängarna är viktiga för häckande vadare. Kärnväxtfloran på Strandängar vid Östersjön är ofta artrik. Här växer bland annat kustarun, gåsört, salttåg och olika arter av starr.

Bevarandemål

Arealen av Strandängar vid Östersjön (1630) ska vara minst 3,13 hektar.

Området hävdas årligen genom bete. En tydligt hävdpräglad eller naturligt störningspräglad markvegetation förekommer. Strandängarna är öppna och saknar träd och buskar. Saltpåverkan genom mer eller mindre regelbundna översvämningar av havsvatten förekommer. Strandängen har en naturlig hydrologi. Området har en naturlig näringsnivå som är opåverkad av gödsling (förutom från betande djur). Betesdjuren hålls de så långt som möjligt fria från avmaskningsmedel som innehåller makrocycliska laktoner (där avermectinerna ingår) eftersom det slår ut den dynglevande insektsfaunan.

En för naturtypen naturlig artsammansättning förekommer med frånvaro av arter som blivit klassade som invasiva. Negativa indikatorarter förekommer inte eller i mycket liten omfattning. Typiska arter, karaktärsarter och hävdgynnade arter förekommer rikligt och visar inga tecken på bestående populationsnedgångar eller trivialisering.

Bevarandetillstånd

Icke gynnsamt. Vissa delar i väster växer igen på Storgrunn.

6210 - Kalkgräsmarker

Areal: 3,5 ha. Arealen fastställd i regeringsbeslut

Ny Areal: 3,51 ha. Ny Areal, ännu ej fastställd i regeringsbeslut

Beskrivning

Den västra delen av Storgrunn samt en remsa längs norra delen utgörs av kalkgräsmark. Även större delen av Lillgrunn består av kalkgräsmark. Naturtypen hävdas genom årligt bete med får.

Generell beskrivning

Naturtypen kalkgräsmark innefattar torra till friska, hävdpräglade gräsmarker nedanför trädgränsen ofta med ett rikligt inslag av örter, särskilt kalkkrävande sådana. Jordlagret är tunt och näringsfattigt och har skapats från kalkstensberggrund. Naturtypen har utvecklats genom lång hävdkontinuitet, men kan vara stadd i igenväxning. Krontäckning av träd och buskar, som inte är av igenväxningskaraktär, är 0-20 % och naturtypen är mestadels helt öppen. Hävdgynnade arter ska finnas och frekvensen av igenväxningsarter som hundäxing och hundkex skall vara högst 1%. Viktiga orkidélokaler är en prioriterad undergrupp av naturtypen och hyser antingen en riklig förekomst av orkidéer, en värdefull population av minst en nationellt mindre vanlig orkidéart, eller en förekomst (oavsett storleken) av minst en orkidéart som är nationellt eller regionalt sällsynt eller mycket sällsynt.

Örtrikedomen gör kalkgräsmarkerna viktiga för många insekter, inte minst bin och fjärilar. Naturtypen kan uppträda i olika skepnader beroende på bland annat fuktighet och klimat. I sydöstra Sveriges sommartorra områden kan kalkmarkerna uppträda som olika typer av stäppartade torrängar med arter som ängshavre, brudbröd, backsmultron, back-klöver och flentimotej. I vissa områden kan toppjungfrulin, fältsippa och fältvädd också vara vanliga i naturtypen. På friskare kalkmarker finns arter såsom vildlin, darrgräs och rödkämpar.

Mark som på grund av igenväxning, felaktig skötsel eller annan påverkan i stort sett saknar karakteristiska arter och inte går att restaurera inom en rimlig tid bör i normalfallet inte räknas som naturtyp. Detta gäller även mark som är så starkt gödningspåverkad att kvävegynnade växter helt dominerar fältskiktet.

Bevarandemål

Arealen av Kalkgräsmark (6210) ska vara minst 3,51 hektar.

Vegetationen skall vara tydligt hävdpräglad och ha en för naturtypen naturlig artsammansättning, inklusive kalkkrävande arter. Gräsmiljön skall vara öppen och generellt inte ha mer än 20 % täckningsgrad av träd och buskar. Ett visst inslag av buskar och träd förekommer och gynnar bl.a. insektsfaunan i området.

Kalkgräsmarkerna hävdas årligen genom bete och en tydligt hävdpräglad markvegetation förekommer. Området har en naturlig näringsnivå som är opåverkad av gödsling (förutom från betande djur). Betesdjuren hålls så långt som möjligt fria från avmaskningsmedel som innehåller makrocycliska laktoner (där avermectinerna ingår) eftersom det slår ut den dynglevande insektsfaunan.

Typiska arter förekommer rikligt och visar inga tecken på bestående populationsnedgångar. Arter som blivit klassade som invasiva och/eller negativa indikatorarter förekommer inte eller i mycket liten omfattning.

Bevarandetilstånd

Gynnsamt.

1364 - Gråsäl, *Halichoerus grypus*

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Vid Näsrevet finns det flera hundra gråsäl som födosöker i vattenområdet under året och använder grundet som ligger ovanför vattenytan som rastplats.

Gråsälen är ett av Östersjöns vanligaste däggdjur men har haft en fluktuerande population sedan 1960-talet. Tack vare åtgärdsprogram som har tagits fram för hela Östersjön så har populationen ökat stadigt varje år sedan 2000.

Gråsälen är den största av Sveriges tre sälarter och tillhör familjen öronlösa sälar (Phocidae), som även kallas egentliga sälar. Gråsälarna är mycket välanpassade till ett liv i vatten då kroppen är spolformad med simhud mellan fötterna och ett tjockt späcklager som isolerar mot kyla. Den korthåriga pälsen är mycket tät och ömsas varje vår vilket sker på land under perioden maj-juni. De kan då samlas i stora grupper på vissa lokaler. Gråsälarna andas luft, men de kan stanna under vattenytan i upp till 30 minuter och dyka ända ner till 200 meters djup. Sälhanen är mörkgrå med ljusare fläckar och kan bli upp till 2,3 meter lång och väga upp till 300 kg, medan sälhonan har mörkgråa fläckar på en silvergrå päls och blir normalt 1,8 meter lång och väger runt 150 kg. Individer av båda könen kan leva upp till 40 år. Gråsälarna blir könsmogna vid 5–6 års ålder och honorna föder endast en kut per år. Kutarna är vita och i Östersjön föds de mellan februari-mars, gärna på isen. Vid brist på is så föds de på små öar och skär längst ute i havsbandet. En nyfödd gråsäl väger ungefär 12 kilo och är en knapp meter lång. Kutpälsen faller den i slutet av diperioden som varar i knappt 3 veckor. Då har den lagt på sig 30 kilo i vikt. Efter diperioden får kuten klara sig själv och parningsperioden påbörjas. I Östersjön befinner sig sälarna på klippiga kuster, skär, grund, och sandbankar, och kan röra sig över stora arealer, upp mot eller över 10 000 km². Gråsälarna äter huvudsakligen fisk men unga individer äter även kräftdjur och mollusker. I genomsnitt konsumerar en gråsäl föda motsvarande 2–3 % av sin egen kroppsvikt dagligen.

Populationen är ostörd tack vare fågelskyddsområdet med tillträdesförbud 15 mars till 30 juni. Uppförandet av eventuella nya vindkraftverk kan ha en tillfälligt störande effekt på sälarna.

Bevarandemål

Arten har gynnsam status på populationsnivå, och det specifika området bidrar till det. Drunkningar i fiskeredskap är minimal. Sjukdomar, t.ex. tarmsår, har en försumbar påverkan på populationsstorleken. Platser där kutarna föds och växer upp på vårvintern, samt platser där sälarna ömsar päls på försommaren, ska vara ostörda under dessa perioder. Vattenkvaliteten är god och belastningen av övergödande och försurande ämnen, miljögifter, olja och kemikalier ska vara försumbar.

Bevarandetillstånd

Gynnsamt.

A132 - Skärfläcka, *Recurvirostra avosetta*

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Skärfläckan häckar sällsynt längs södra Sveriges kuster i grunda vikar och bukter längs flacka kustpartier. Arten kräver stora områden, och de bästa lokalerna omgärdas av öppna, välhävdade strandängar. Boet läggs mycket nära vattenlinjen, till exempel på låglänta strandängar, i tångvallar, på låga holmar eller sandrevlar. Vanan att placera boet precis i vattenlinjen gör att häckningarna ofta misslyckas på grund av stormar och högvattenperioder under våren och försommaren. Det finns tecken från Öland på att skärfläckan föredrar att häcka vid vattensamlingar omedelbart innanför den egentliga strandlinjen, något som skulle kunna vara ett försök att minska effekterna av höga vattennivåer under botiden.

Skärfläckan hävdar revir och rör sig under häckningen inom ett område i storleksordningen 25-50 hektar. Arten flyttar söderut under vintern och övervintrar i sydvästra Europa och nordvästra Afrika.

Skärfläckan häckade sällsynt i södra Sverige under 1700- och 1800-talen men försvann som häckfågel i slutet av 1800-talet (sista häckningen på Gotland 1849). Arten återkoloniserade därefter landet från och med 1920-talet och återkom till Gotland 1947. Vid slutet av 1990-talet uppgick det svenska beståndet till knappt 1 400 par, med drygt 500 par på Gotland. Tillsammans med den svenska stammen beräknas cirka 20 000 par häcka i Nordvästeuropa, ungefär det dubbla häckar totalt i Europa inklusive Ryssland. I området Näsrevet noterades ett par under en inventering 2018. Skärfläckan är rödlistad i kategorin missgynnad (NT).

Skärfläckan är fredad (3 § i jaktlagen (1987:259)), fredningen gäller också dess ägg och bon. Enligt 1 a § Artskyddsförordningen är det förbjudet att avsiktligt störa fåglarna, särskilt under deras parnings-, uppfödning-, övervintrings- och flyttningsperioder. Det är även förbjudet att skada eller förstöra djurens fortplantningsområden eller viloplatser. Skärfläckan är upptagen i Bernkonventionens bilaga II (strängt skyddade djurarter), Bonnkonventionens bilaga 2 (flyttande arter) samt att den är listad i AEWA (African-Eurasian Waterbird Agreement).

Bevarandemål

Häckande par av skärfläcka (A132) ska återkommande finnas i området. Inga försämringar för arten som leder till minskning av antalet häckande par skall ske i området. Hävden i form av bete fortsätter för att upprätthålla en gynnsam livsmiljö för arten. Betespåsläpp sker efter mitten av juni för att inte störa häckningsperioden.

Bevarandetillstånd

Gynnsamt, men hävden är av största vikt för dess fortlevnad.

A190 - Skrântärna, *Sterna caspia*

Artens förekomst är ej fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Skrântärnan är en renodlad fiskätare som fiskar i grunda kustområden och i sjöar nära kusten (samt Väner). Arten fiskar fram för allt abborre, strömming och mört. De flesta svenska skrântärnorna övervintrar i tropiska Västafrika, i Nigers inlandsdelta i Mali, men en del övervintrar också i medelhavsområdet.

Arten häckar på flacka vegetationsfattiga sandrevlar eller klippöar främst längs Östersjökusten, dels i kolonier, dels i enstaka par (samt med några få par vid Väner). Arten kan häcka på samma ställe i generationer och när en fågel etablerat sig i en koloni häckar den ofta i samma koloni livet ut. Samtidigt kan hela kolonier plötsligt bryta upp och flytta till en ny boplats.

Östersjöns skrântärnor betraktas som ett enda bestånd på ca 1 700 par, varav ungefär en tredjedel finns i Sverige. I Sverige förekommer arten i egentliga Östersjön, Bottenhavet och Bottenviken, samt enstaka par vid Väner. Skrântärnan är i Europa sällsynt som häckfågel med endast tre häckande bestånd (Östersjön, Svarta havet samt Kaspiska havet, samt ett fåtal par i Spanien). Arten har under lång tid uppvisat en negativ populationstrend i Sverige och har gått från ca 2 200 par på 70-talet till ca 500 par runt år 2010. På senare år har häckfågelkolonierna också blivit färre och större. Under en inventering 2018 noterades fyra häckande par skrântärna i området Näsrevet. Skrântärnan är rödlistad i kategorin Nära hotad (NT).

Vid fåglarnas häckning utgör mänsklig störning under häckningsperioden maj-juli/augusti ett hot, liksom mink, försämrade födotillgång samt igenväxning av häckningslokalerna kan utgöra hot. Spridning och ackumulering av miljögifter påverkar häckningsutfallet negativt, och då även gifter som fåglarna får i sig på övervintringslokalerna. Ett stort hot mot arten är jakt under flyttning och övervintring.

Skrântärnan är fredad (3 § i jaktlagen (1987:259)), fredningen gäller också dess ägg och bon. Enligt 1 a § Artskyddsförordningen är det förbjudet att avsiktligt störa fåglarna, särskilt under deras parrings-, uppfödning-, övervintrings- och flyttningsperioder. Det är även förbjudet att skada eller förstöra djurens fortplantningsområden eller viloplats. Skrântärnan är upptagen i bilaga II i Bernkonventionen (strängt skyddade djurarter), Bonnkonventionen bilaga 2 (flyttande arter) samt att den är listad i AEWAs (African-Eurasian Waterbird Agreement).

Bevarandemål

Häckande par av Skrântärna (A190) ska återkommande finnas i området. Inga försämringar för arten som leder till minskning av antalet häckande par (utöver artens naturliga byten av koloniområde) skall ske i området.

Strandängarna och andra strandnära områden sköts på ett sätt som upprätthåller lämplig kvalitet enligt områdets bevarandemål. Ingen störning av fåglarna eller skada på deras livsmiljö förekommer.

Bevarandetillstånd

Gynnsamt.

A194 - Silvertärna, *Sterna paradisaea*

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Silvertärnan förekommer både vid inlandsvatten och vid havet där den främst lever av småfisk men även ryggradslösa djur som t.ex. blötdjur och marina kräftdjur. Den häckar solitärt eller i mindre kolonier, och samhäcker ofta med fisktärna. Silvertärnan är den fågel som flyttar längst sträcka mellan sommar- och vinterkvarter, där de nordiska fåglarna huvudsakligen övervintrar längs södra Afrikas kust och i Södra Ishavet i Antarktis.

I Sverige häckar silvertärna i samtliga svenska landskap och det svenska beståndet beräknades till 20 000-25 000 par omkring år 2005. Sedan mitten av 1970-talet har silvertärnan ökat i antal i Östersjöområdet, men lokalt har arten försvunnit till följd av den amerikanska minkens expansion. Populationen silvertärnor på Gotland uppskattades år 2005 till 2 500 par. I området Näsrevet noterades ca 5 par silvertärnor år 2018. Silvertärna är inte rödlistad i Sverige, men globalt har arten minskat. Under häckningen födosöker silvertärnorna inom ett område i storleksordningen 25 kvadratkilometer.

Vid fåglarnas häckning kan båttrafik och friluftsliv medföra stora störningar. Igenväxning kan leda till att häckningsplatser försvinner. Rovdjur, i synnerhet mink och räva, kan lokalt utgöra ett hot mot häckningskolonier. Spridning och ackumulering av miljögifter påverkar häckningsutfallet negativt.

Silvertärnan är fredad (3 § i jaktlagen (1987:259)), fredningen gäller också dess ägg och bon. Enligt 1 a § Artskyddsförordningen är det förbjudet att avsiktligt störa fåglarna, särskilt under deras parnings-, uppfödning-, övervintrings- och flyttningsperioder. Det är även förbjudet att skada eller förstöra djurens fortplantningsområden eller viloplats. Silvertärnan är upptagen i Bernkonventionens bilaga II (strängt skyddade djurarter) samt att den är listad i AEWA (African-Eurasian Waterbird Agreement).

Bevarandemål

Häckande par av silvertärna (A194) ska återkommande finnas i området. Inga försämringar för arten som leder till minskning av antalet häckande par (utöver artens naturliga byten av koloniområde) skall ske i området.

Då silvertärnan födosöker över stora områden bör havsområdena både i och utanför området hålla en kvalitet som tillgodoser artens behov. Strandängarna och andra strandnära områden sköts på ett sätt som upprätthåller lämplig kvalitet enligt områdets bevarandemål, exempelvis med bete. Ingen avsiktlig störning av fåglarna eller skada på deras livsmiljö förekommer.

Bevarandetillstånd

Gynnsamt.

Övriga arter som utgjort grund för utpekandet:

A391 - Storskarv, *Phalacrocorax carbo sinensis*

Artens förekomst är fastställd i regeringsbeslut.

Beskrivning

Storskarven förekommer längs Sveriges kuster från Kalmarsund till Ångermanland. Inventeringar under 2012 resulterade i 40 600 par i det svenska beståndet. I Sverige förekommer två olika raser eller underarter av storskarv. Underarterna är främst baserade på att formerna är geografiskt separerade. Storskarven (*Phalacrocorax carbo*) häckar i Nordatlanten, längs Norges västra och norra kuster. Mellanskarven (*Phalacrocorax carbo sinensis*) förekommer allmänt längs Sveriges kuster, speciellt i Östersjön och Bottenviken, men återfinns även i ett antal större insjöar.

I början av 1900-talet var storskarven nästan helt utrotad i västra Europa som en följd av mänsklig påverkan i syfte att få bort skarven. Metoderna som användes var både jakt och att miska dess habitat. Storskarven återetablerade sig år 1948 som svensk häckfågel med beståndets största förekomst i Kalmarsund. Storskarven har expanderat mycket sedan slutet av 1980-talet. Ett stort antal nya kolonier etableras ständigt. År 1997 beräknades det svenska beståndet till 16 000 par fördelat på 86 kolonier. Huvuddelen av det svenska beståndet förekommer längs Kalmarsund. I övrigt förekommer storskarv längs de svenska kusterna. Det europeiska beståndet uppskattades till 165 000 par år 1992, från att bara ha varit några få tusen par på 1960-talet. Således kan det konstateras att storskarven likt ingen annan fågel kan uppvisa en sådan populationsökning. Vid riksinventeringen 2006 uppskattades beståndet till 43 700 par fördelat på 200 kolonier. Åren kring 2010 verkade dock populationsökningen ha avstannat något då inventeringen 2012 uppskattade beståndet till 40 600 par. Under en inventering 2018 noterades inga häckande par av storskarv i området Näsrevet.

Mellanskarven häckar i kolonier som kan bestå av några enstaka par upp till mer än 10 000. I Sverige har dock inte större kolonier än drygt 3530 par dokumenterats. I södra Sverige infaller häckningen under perioden april-juni. De bygger bon av pinnar, grenar, tång m.m. som antingen placeras direkt på marken eller i väd. Den livnär sig på fisk av arterna: abborre, karpfiskar, tånglake och spigg, men kan även äta andra arter som finns tillgängliga, som mört och räbbor.

Storskarven hamnar ofta i konflikt med fiskare. Stora kolonier av storskarv kräver stora mängder mat som de fiskar upp ur haven. De fiskar inte bara från stim utan plockar också fisk direkt från näten vilket kan orsaka skador på näten och minskar fångsten. En annan konflikt mellan människan och skarven är att skarvens avföring är starkt frätande och tar död på nästan all vegetation inom kolonin, vilket kan vara förödande för vissa viktiga naturtyper.

Storskarven är fridlyst enligt Artskyddsförordningen. Arten är inte rödlistad och anses som livskraftig. Storskarven är upptagen i Bernkonventionens bilaga III samt att den ingår i AEWA (African-Eurasian Waterbird Agreement).

Bevarandemål

Storskarv (A391) ska förekomma i området. Det förekommer ingen skada eller störning som kan påverka arten negativt. Inga miljögifter förekommer i området som kan skada kolonierna.

Bevarandetillstånd

Gynnsamt.

Dokumentation

- ArtDatabanken. 2018. Rödlistade arter i Sverige. Sveriges lantbruksuniversitet, SLU, Uppsala.
- Cederberg, B. & Löfroth, M. (red.) 2000. Svenska djur och växter i det europeiska nätverket Natura 2000. – ArtDatabanken.
- Foley, C. et al. 2018. A meta-analysis of the effects of exposure to microplastics on fish and aquatic invertebrates. *Science of The Total Environment*.
- Havs- och vattenmyndigheten. 2012. Nationell förvaltningsplan för gråsäl (*Halichoerus grypus*) i Östersjön. 2012-09-24.
- HELCOM. 2013. HELCOM HUB Technical Report on the HELCOM Underwater Biotope and Classification. BSEP 139.
- Kloth, J-H & Lovén, Ulf. 1987. Gotlands natur: en reseguide. Stockholm: Bonnier.
- Larsson, K. 2018. Sammanställning av inventeringar av häckande kust- och sjöfåglar på öar längs Gotlands ostkust samt på Västergarns utholme.
- Länsstyrelsen i Gotlands län. 2005. Bevarandeplan för Natura 2000-område Näsrevet SE0340010.
- Naturvårdsverket. 1997. Svenska naturtyper i det europeiska nätverket Natura 2000.
- Naturvårdsverket, 2011, Gråsäl (*Halichoerus grypus*) EU-kod 1364. Vägledning för svenska arter i habitatdirektivets bilaga 2, NV-01162-10.
- Rydell, J, Ottvall, R, Pettersson, S och Green, M. 2017. Vindkraftens påverkan på fåglar och fladdermöss. Uppdaterad syntesrapport 2017. Biologiska institutionen, Lunds universitet, Enviro Planning, Göteborg. Naturvårdsverket.
- Svensson, Sören, 1999. Svensk fågelatlas. Stockholm: Sveriges ornitologiska fören.
- Wenche, Eide (red.). 2014. Arter & naturtyper i habitatdirektivet – bevarandestatus i Sverige 2013, ArtDatabanken SLU, Uppsala.
- Wijkmark, N. 2017. Undersökning av undervattensmiljöer vid Gotlands södra kust. AquaBiota. Rapport 2017:9.

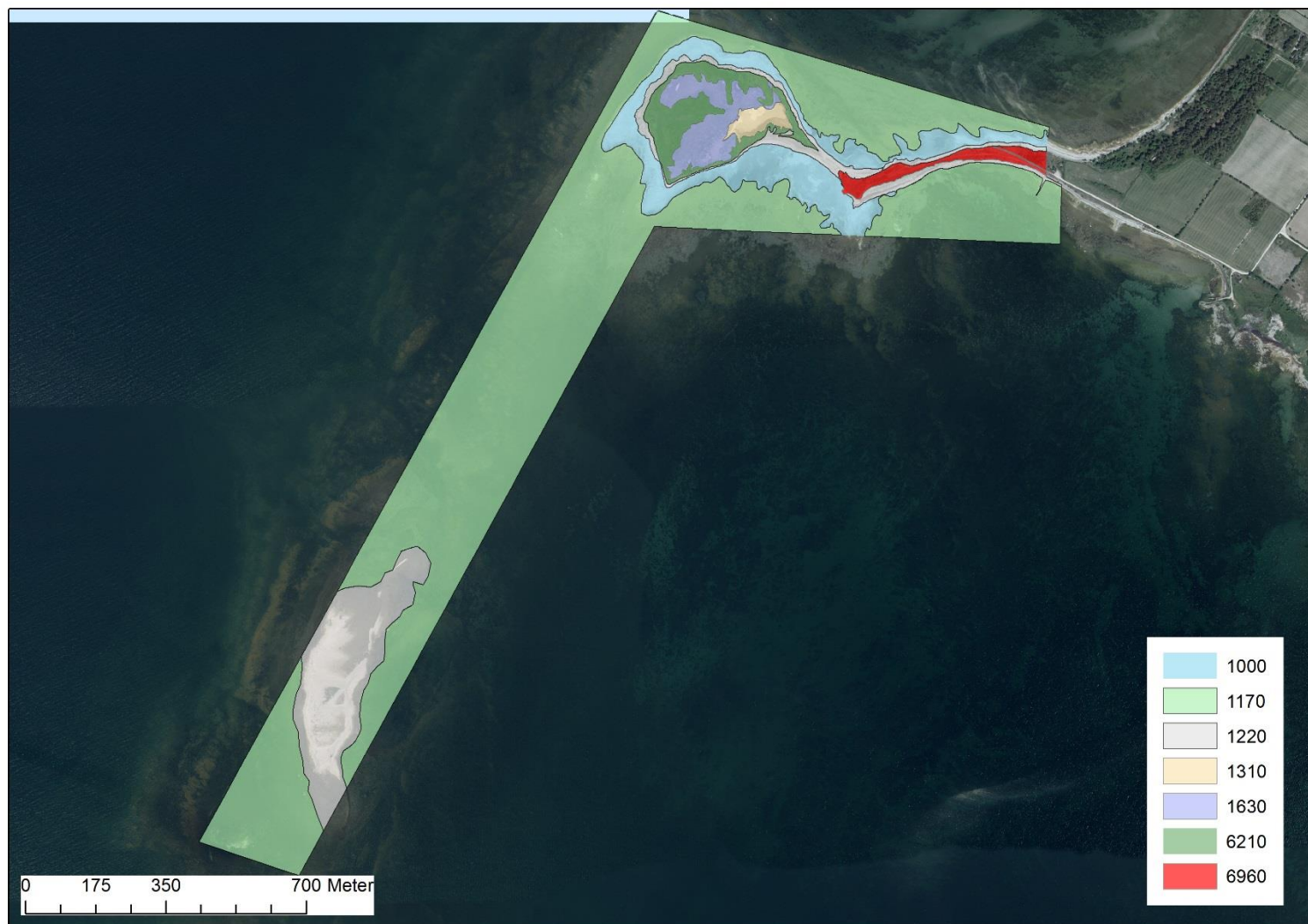
Lagtexter

- Art- och habitatdirektivet, Rådets Direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, officiell svensk översättning, version 01.01.2007.
- Fågeldirektivet, Directive 2009/147/EC of the European Parliament and of the Council of 30 November 2009 on the conservation of wild birds, svensk översättning.
- 7 kap. 27-29 §§ Miljöbalken (1998:808).
- 15-17 §§ Förordning (1998:1252) om områdesskydd enligt miljöbalken m.m.

Bilagor

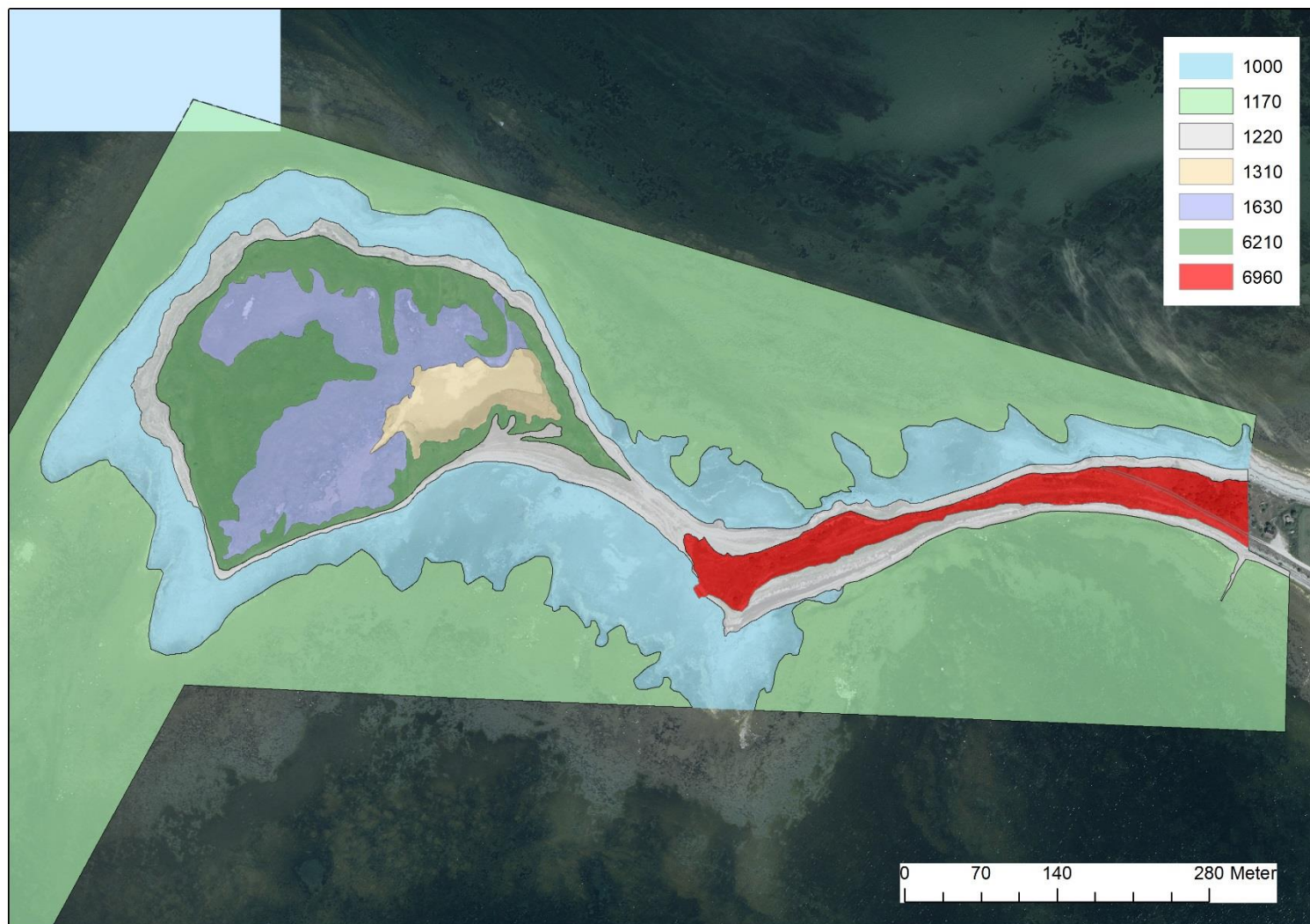
- Bilaga 1. Karta, utbredning av naturtyper inom Natura 2000-området Näsrevet.
- Bilaga 2. Fynd av rödlistade arter i Natura 2000-området Näsrevet.

Bilaga 1. Karta, utbredning av naturtyper inom Natura 2000-området Näsrevet

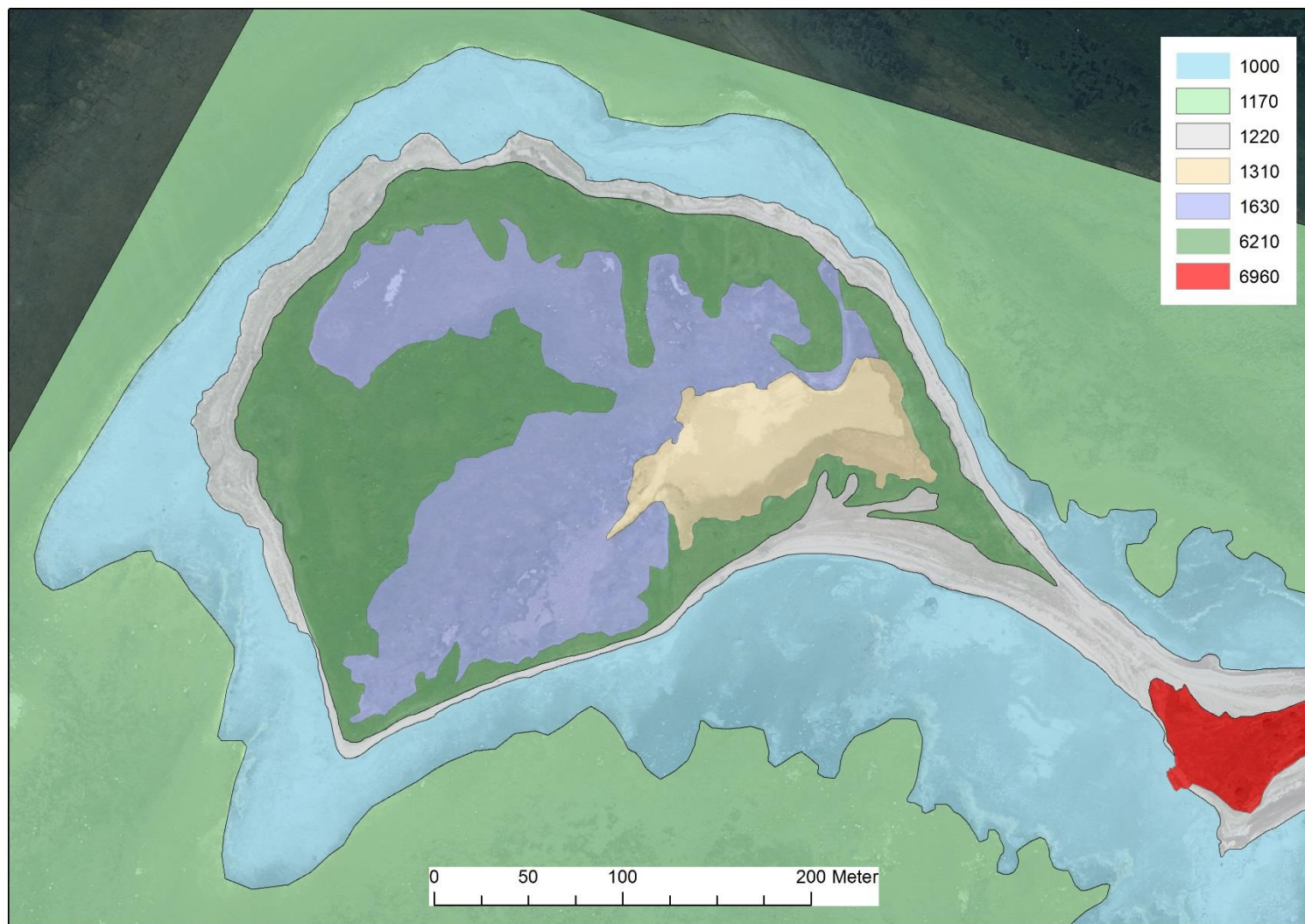
Natura 2000-området Näsrevet med utbredning av naturtyperna: Marint vatten (1000) och Rev (1170) avser de marina naturtyperna. Sten- och grusvallar (1220), Glasörtsstränder (1310), Strandängar vid Östersjön (1630) och Kalkgräsmarker (6210) avser naturtyper med landareal. 6960 avser utvecklingsmark med öppen mark av icke Natura-naturtyp.

Bilaga 1. Karta, utbredning av naturtyper inom Natura 2000-området Näsrevet

Natura 2000-området Näsrevet – Storgrunn och Lillgrunn med utbredning av naturtyperna: Marint vatten (1000) och Rev (1170) avser marina naturtyper. Sten- och grusvallar (1220), Glasörtsstränder (1310), Strandängar vid Östersjön (1630) och Kalkgräsmarker (6210) avser naturtyper med landareal. 6960 avser utvecklingsmark med öppen mark av icke Natura-naturtyp.

Bilaga 1. Karta, utbredning av naturtyper inom Natura 2000-området Näsrevet

Natura 2000-området Näsrevet – Storgrunn med utbredning av naturtyperna: Marint vatten (1000) och Rev (1170) avser marina naturtyper. Sten- och grusvallar (1220), Glasörtsstränder (1310), Strandängar vid Östersjön (1630) och Kalkgräsmarker (6210) avser naturtyper med landareal. 6960 avser utvecklingsmark med öppen mark av icke Natura-naturtyp.

Natura 2000-området Näsrevet – Flisen och Auren med utbredning av naturtyperna: Rev (1170) och Sten- och grusvallar (1220).

Bilaga 2. Fynd av rödlistade arter i Natura 2000-området Näsrevet

Denna lista innehåller data som hämtats från Artportalen 2018-11-28 (<https://www.artportalen.se/>). Det kan finnas rödlistade arter i området som nämns men inte återfinns här, detta beror då på att de inte har rapporterats i Artportalen från området.

Kärlväxter

Vetenskapligt namn	Svenskt namn	Hotkategori
<i>Cerastium subtetrandrum</i>	Östkustarv	VU
<i>Cuscuta epithimum</i>	Ljungsnärja	VU

Fåglar

Vetenskapligt namn	Svenskt namn	Hotkategori
<i>Accipiter gentilis</i>	Duvhök	NT
<i>Alauda arvensis</i>	Sånglärka	NT
<i>Anas acuta</i>	Stjärtand	VU
<i>Anas querquedula</i>	Årta	VU
<i>Anser fabalis</i>	Sädgås	NT
<i>Anthus campestris</i>	Fältpiplärka	EN
<i>Anthus cervinus</i>	Rödstrupig piplärka	VU
<i>Anthus pratensis</i>	Ängspiplärka	NT
<i>Apus apus</i>	Tornseglare	VU
<i>Aquila chrysaetos</i>	Kungsörn	NT
<i>Arenaria interpres</i>	Roskarl	VU
<i>Aythya ferina</i>	Brunand	VU
<i>Aythya marila</i>	Bergand	VU
<i>Buteo lagopus</i>	Fjällvråk	NT
<i>Calcarius lapponicus</i>	Lappsparv	VU
<i>Calidris pugnax</i>	Brushane	VU
<i>Carpodacus erythrinus</i>	Rosenfink	VU
<i>Cephus grylle</i>	Tobisgrissla	NT
<i>Chlidonias niger</i>	Svarttärna	VU
<i>Circus cyaneus</i>	Blå kärnhök	NT
<i>Delichon urbicum</i>	Hussvala	VU
<i>Dendrocopos minor</i>	Mindre hackspett	NT
<i>Emberiza citrinella</i>	Gulspärv	VU
<i>Emberiza schoeniclus</i>	Sävspärv	VU
<i>Eremophila alpestris</i>	Berglärka	VU
<i>Falco peregrinus</i>	Pilgrimsfalk	NT
<i>Falco rusticolus</i>	Jaktfalk	VU
<i>Gallinago media</i>	Dubbelbeckasin	NT
<i>Gavia stellata</i>	Smålom	NT
<i>Haliaeetus albicilla</i>	Havsörn	NT
<i>Hydroprogne caspia</i>	Skräntärna	NT
<i>Larus argentatus</i>	Gråtrut	VU
<i>Larus fuscus</i>	Silltrut	NT
<i>Limosa lapponica</i>	Myrspöv	VU
<i>Limosa limosa</i>	Rödspöv	CR

